

- 61 Da čista je, sledi iz volje njene:
kar naenkrat na pot odtod zleteti,
vsa svobodna, vsa radostna to sklene.
- 64 Sicer to če že prej; a prej trpeti
ji Pravda dé za slò, ki voljo boljò
nagnila prej bilà je, greh hotéti.
- 67 Trpel sem bol, ki tod trpé okol jo,
nad petsto let; dnes sem z a č u t i l v sebi
oditi v boljši dom svobodno voljo.
- 70 Zató potres; zato v uhó je tebi
duhóv bíl svetih slavospev h Gospodi,
naj k sebi vzel jih skoro s te goré bi.«
- 73 Končal je s tem; in ker, pohlep po vodi
čim večji je, pitjè tem bolj ustreže,
oj kàk mi ta odvet je bil po godi!
- 76 In modri voj: »Poznam zdaj trdnost mreže,
ki vas drži, in kàk se ji oteti,
odkod potres, vaš vrisk, zdaj to se vé že.
- 79 Zdaj rad bi vedel, kdo si bil na sveti?
In to z odgovorom obsézi tudi,
zakaj si lêžal tukaj pet stoletij?«
- 82 »»Tokrat, ko dobri Tit je ob pobudi
vseh kraljev Kralja osvetil svete rane
nad Judi, in kri, prodano jim po Judi,
- 85 sem živél, v stanu, ki najdelj ostane
v časti; slovél sem v vsem, le razodetje
neznano mi bilo, ki učí kristjane.
- 88 Tàk milo se glasilo moje petje,
da — Tolozanec — v Rim dobil sem zvanje,
ki mirte mi krog čela ovil je cvetje.
- 91 Imé mi — S t a c i j — tam do dobe zdanje
živi; opeval Tébe sem, Ahila,
a pal pod težo pesmi te sem skrajnje.
- 94 Razgrela me, mi ogenj zanetila
je iskra tiste divne plamenice,
ki pevcev že nebroj je razpalila;
- 97 Eneíde plamen mislim s tem, rednice
in majke mi, ki učila me je peti;
brez nje moj spev ne tehtal bi mrvíce.
- 100 O, da živél z Vergilom sem na sveti!
Rad eno leto delj, kot Bog odmenil,
bi hotel za to srečo tu trpeti.«
- 103 To čuvši v mé pogled Vergil je krenil,
zaukazujè molcé mi molk najstroži;
a zmir ne zmore človek, kar bi sklenil,
- 106 ker smeh se — ali jok — ták naglo sproži
iz čustva (ki obéh je korenika),
da slušna šta najmànj resnice móži.
- 109 Smehljaj sem se, kot kdor komù mežika;
koj duh je umolknil in v oči zenici
mi zrl, ki duša najbolj v njih se slika;
- 112 nató: »»Zvrši — privoščim ti v resnici! —
srečno to težko pot: a kaj zablislil —
mi dé — smehljaj se baš je v tvojem lici?«
- 115 Tàkó precèp me z dveh strani je stisnil:
eden rotí me, drug mi brani, izdati
skrivnost. Le vzdihnil sem, ni slovca pisnil.
- 118 Razúmel me je mojster: »Nič se bati!
Povedi vse, — nič se ne múdi! —
kar čul si ga ták vneto vpraševati.«
- 121 In jaz: »Mordà te radovednost grudi,
duh davni, kaj smehljanje hoče moje?
No, večji zdaj novici se začúdi:
- 124 Glej, ta, ki moje poti v breg okó je,
je tist Vergil, ki od njèga moč dobil si,
opevati bogove in heróje.
- 127 Zató, če moj smehljaj drugač dolžil si,
dolžil si nápak; vzrok je le slavljenje,
s katerim baš sedaj njegà slavil si.«
- 130 Že htel oklènit Mojstra se kolén je,
pokléknivši; a ta mu to zaníka:
»Nikari, brat; glej, tenja — lik zreš tenje.«
- 133 Vstajaje on: »»Ljubezen kàk velíka
do tebe žge me, vidiš zdaj zaresno,
ko zàbil sem, da obá sva votla lika,
- 136 in stòril, ko da si teló telesno.«

(Dalje.)

